

skulde betales Arveafgift af Halvdelen af Boet, saaledes som det havde været ved den førstafdøde Ægtefælles Død, uden alt Hensyn til, om der maaské aldeles ingen Formue var til Stede ved den sidstlevendes Død, saa at Urimeligheden aldeles ikke var kommen bort. I Virkeligheden bliver der Tale om, at Livsarvinger d. v. s. Børn — det er navnlig dem, der er Tale om — kunne komme til at betale Arveafgift til Staten af en Arv, de aldrig nogen Sinde have set en eneste Øre af. En saa uhyre Urimelighed kunde Folketinget naturligvis ikke gaa ind paa. Man lavede saa noget om paa det, men det blev ikke tilfredsstillende. Nu har man her i Landstinget og i Udvalget søgt at give det en bedre Form, men det forekommer mig, at man ikke har været heldig. Maa jeg for at illustrere, hvad en Bestemmelse som den, der findes i Lovforslaget, vilde kunne føre til, nævne Dem et Tilfælde, som virkelig foreligger. Et Par Ægtefæller havde anbragt hele deres Formue i Detailhandlerbankaktier, som for flere Aar siden ansaas for et udmærket Papir. Det var en Formue paa 100,000 Kr. Vedkommende havde desuden en Livrente og saadant noget at leve af. Saa døde Hustruen, Manden sad i uskiftet Bo; og hvis nu dette Lovforslag havde været Lov, skulde der straks have været optaget en Fortegnelse eller Opgivelse af, hvad Boet ejede, altsaa være opgivet, at det ejede 100,000 Kr., og det skulde være med den Virkning, at naar Manden saa døde, skulde der af disse 100,000 Kr. svares Arveafgift. Nu er Manden død, og Detailhandlerbankaktier ere værd: Nul. Altsaa Omstændigheder, som ingen kunde forudse eller gøre noget ved, have her medført, at der ikke er den allermindste Arv, aldeles ingen Ting. Viser det ikke slaaende, hvad det er for en Urimelighed, Lovforslaget tenderer henimod? Jeg tillod mig, da jeg første Gang tog Ordet i denne Sag, at sige, at dette Lovforslag var rigtig bureaukratisk udarbejdet, at det efter min Opfattelse var udarbejdet af Folk, som kendte Kontorerne og Støvet derinde, men kendte overmaade lidt til Livet. Nu har man imidlertid i Udvalget ændret dette Punkt, saaledes som Ændringsforslag Nr. 17 viser. Det er efter min Mening ikke heldigt udtrykt,

men hvis jeg forstaar det rigtigt, hvis jeg i det hele taget kan finde rigtig god Sammenhæng i det, er Mening den, at der i saadanne Tilfælde, som Begyndelsen af denne Paragraf forudsætter, altsaa hvor den ene af et Par Ægtefæller dør og den anden sidder i uskiftet Bo, optages en Fortegnelse, en Ansættelse af Boets Størrelse ved den førstes Død, og saa skal der ved den længstlevende Ægtefælles Død i alle Tilfælde betales Arveafgift af de Arveforskud eller Forstrækninger, som maatte være givne, enten paa Kontoen af den førstafdødes Boslod eller paa Kontoen af den sidstafdødes, men ikke videre, saa det vilde i og for sig være antageligt. Det er jo, som ærede Medlemmer vide, ganske i Strid med den nugældende Lovgivning, hvor det er givet, at alle Arveforskud ere fritagne for Arveafgift. Men det er jo nu en Gang fastslaaet i § 4, at man herefter skal svare Arveafgift af Forstrækninger under Forudsætning af, hvad der indeholdes i § 10 i Forordningen af 21. Maj 1845. Det finder jeg er noget nyt og ubehageligt, og som i visse Tilfælde vil blive meget pinagtigt; i Særdeleshed vil det være i høj Grad pinagtigt for det Barn, som har faaet Forskud paa Arv, af hvilken der ved uheldige Omstændigheder næsten ingenting er tilbage, naar den længstlevende dør, alligevel at skulle betale Arveafgiften. Men Konsekvensmageriet fører med sig, at den Slags Ting skal man bare ikke bryde sig om. Den stakkels Mand eller Kone, der har faaet disse Forstrækninger en Gang i sin Ungdom og levet videre og har sat al Ting til, skal nu være i Statens Gæld og betale Penge til Statskassen af et Arveforskud, som den paagældende en Gang har faaet af sine Forældre, men som ved uheldige Omstændigheder er gaaet til Grunde. Som sagt, det er nu indført i Lovforslaget. Jeg er imod det, finder det i høj Grad usmageligt, et Styverfængeri, som er uværdigt for Staten. Men enfin! det er nu en Gang kommet ind i Lovforslaget, og Bestræbelser for at faa det ud igen vilde formentlig være frugtesløse. Men idet jeg altsaa gaar ud fra, at det er Mening med det Ændringsforslag, jeg nævnedes, i Forbindelse med første Punktum af andet Stykke i § 14, at der, som jeg før bemærkede, i det angivne Tilfælde,